

יום דל"ח

אזרח אחד קם בבוקר עם הנגיאובר ומנסה לעשות סדר בראש העיף. אז מה המצב הוא שואל את עצמו? מה כבר השתנה? הוא מציין לעצמו ששם דבר עוד לא השתנה. לאיש מהירקות יש מצב רוח טוב בזמן האחרון. הוא כל הזמן שורק את המנגינה של אין לי זה ואין לי זה וצריך להחליף את השילטון בהסתדרות. זה כל השינוי שואל אזרח אחד, זה ששירות השתפר המצב רוח? בעצם, להרבה אנשים השתפר מצב הרוח. אזרח אחד רואה בסך הכל מיעוט מגוחך. למח לכפות את מצב רוחו הקודר על ההמון החוגג.

א"א הולך ברחוב ומביט באנשים, במכוניות, בבתי הקפה. שום דבר לא השתנה. כולם לובשים את אותם הדינאסים, צווארים כרניים, צועקים כרניים. גם העיתון נים נראים אותו דבר. ראש הממשלה המיועדת מתחבק ומתנשק, יותר מהקודם, אבל אם זה כל שינוי הסגנון אז מה קרה?

בערב רואה את הפרצופים החדשים במונות ה"ישנות. פוליטיקאים מופשטים עם עיניים מווגות ופה שמנסח מישפטים יבשים, סתמיים. שום דבר לא קרה. פגישות, ישיבות, ועדות משא-ומתן, טקסים חגיגיים. אין תגובה, יש תגובה. הטלוויזיה ממשיכה לשדר לפי לוח המישרים הישן. עדיין לא קרה כלום.

יום ה"א

מה לעזאזל השקט הזה, שואל את עצמו אזרח אחד, הרי המהפכה בעיצומה. למה לא שומעים כלום, למה לא רואים כלום, כמה זמן זה ייקח? אפילו ביחודה ובשמרון לא היו תגובות מיוחדות. עשור למילחמת ששת הימים עבר, א"א אפילו לא הרגיש בו. הבוקר מצא בעיתון סימן למהפכה: בן-גוריון טוהר מהרפת אלטלנה. שמיר כתב משהו נגד הקליקה. אולי בכל זאת זה מתחיל. א"א חוזר הביתה מהמכולת ובו בראש עוקבים אחריו. שום דבר. גם לא מהכיס לו במדרגות. השערה שהדביק על הדלת עדיין במקום. לא השתילו שום מיקרופונים. בחדשות אומרים שתבין אמר משהו על סיגנון חדש ברשות השידור, אולי זהו האות?

בערב פוגש אזרח אחד את ידידו אזרח אחר. שני הם מסכימים שהנה זה בא, הנה זה בא! אבל הילדים של אזרח אחר עושים עיניים קטנות לפי המתכונת הישנה. רק שש שעות תורה בשבוע, קפ שעתים אגדה ותלמוד. הם לא לובשים עדיין קפה, ושניהם מופתעים מאד כאשר אזרח אחד שואל אותם אם כבר התפללו הבוקר.

יום ר"ן

השמש עדיין זורחת לפי לוח הזמנים המקובל. מזג האוויר גם הוא רגיל לגבי עונה זו. את מיגדל הפיקוח ממשכים להפעיל החיילים, שריד מן המישר הישן, והשופט העליון מקבל אותם באמביאניהם. האיש מהירקות עוד במצב רוח טוב. א"א שותה עם ידידו הנון-קונפורמיסט. נ"ק אומר שצריך כבר עכשיו לרדת למחתרת. זה הזמן. אבל בחוץ הכל כרגיל, ואשה אחת קונה את הלאישה החדש שיש שם סיפור על אישית של המנהיג המיועד. נ"ק נמצא במחתרת כבר חמש-עשרה שנה. הוא עוד לא יודע שניגמרה מילחמת השיח-רוח. גם במישר הישן, כשיעניו של א"א היו ללא שקיות סגולות, סבל נ"ק מרדיפות ומדיכויון אין קץ.

אזרח אחד קורא בעיתון מה חושב שר החינוך שלו לעתיד, ומתן דעותיה של הפנאטיה היא. הוא קורא על מצב יחסי החוץ והביטחון לאחר המהפכה, וקווים לדמותו של הכלכלן החדש. הנה השואה מתחילה, הוא חושב לעצמו ומביט בתיקרה. שום דבר לא בלבד, מציין לעצמו א"א, וחושב לדרוש בעצת פסיכולוג.

בדרכו לתל-אביב רואה אזרח אחד את עגלות האמת ששמו הקיבוצים ליד הכביש. הרבה עגלות וקומביינים ישנים. ועל כולם אמת. הקיבוצים נהלו, חושב א"א,

אבל זה כבר מאוחר מדי. האיש מהירקות ניצח, והוא ניצח שוב.

בערב קלורקלו קלודיוס. גם שם כולם פרנואידיים. גם שם מתבצעות המהפכות הגדולות בשקט. אף אחד לא מרגיש, חוץ מההוא שהרעילו אותו. א"א פותח בקבוק בירה, ונותן לאשתו לשתות קודם, ליתר ביטחון.

יום זי"ג

המישר הישן מתעקש להוכיח שהוא גרוע כמו החדש. אוספים פליטים וייטנאמים, ומחפשים איפה לזרוק אותם. אולי במאוריציוס. מהדקים את היחסים עם צ'ילה. השבוע יוכלו לארגן סיורים לתלמידי עממי על האוניה הזאת. קצין צ'יליאני נחמד יסייר על מכוניו העיוניים וייתן לילדים לשחק בהם. אבל המישר החדש יותר גרוע. רצני, מגלה סימני יעילות, ומסוכן.

א"א שוכב במיטתו ומהרהר בעמו החדש. איפה כאן הטעות? אין כאן שום טעות. עכשיו ניצחו סוף-סוף אלה המהמלואים, שא"א היה מתוכנן איתם שעות ארוכות ומגן בהתלהבות על הממשלה שהוא שונא. עכ"שיו הממשלה שהוא שונא, אינה אלא קומץ אפוזיט-יונרים מבוהלים. אלה מהמילואים הביאו את הממ"ש שלהם. אלה מהמילואים הם הרוב. תמים וישרים, דופקים את אישיתם ומורידים את הזבל, צמים ביום כיפור והולכים לכדורגל בשבת. שונאים את העשיריים הוותיקים, ומצביעים בעד העשירים החדשים.

א"א רואה בדימויו שניים מהמילואים דופקים בדלת ולוקחים אותו. הוא מתכסה זיעה קרה, אבל בטלוויזיה מתחילים לשדר סרילר, ומרוב פחד הוא ירגע.

יום אל"ף

עדיין לא קרה כלום. לוחצים ידיים, מתנשקים. יש כנסת חדשה. ויכוחים ידידותיים במונון. ביטון יושב על יד פורוש, פלאטו מדבר עברית. פלאטו לא קנה יוש לוח. אי אפשר לקנות כל-כך הרבה. העם רצה אותו. רצו אותו התמימים הקדושים, העיונים, שונאי הגויים, הקיבוצניקים ששמים עכשיו עגלות כותנה וירקות עם אמת. א"א חושב שלהסתדרות יצביע פש. פלאטו גם בהסתדרות. שתיהן אפוזיזיה לוורטהיימר.

בספרד בחירות ראשונות אחרי אלפיים שנה. המרכו הדמוקרטי ניצח. השמאל הדמוקרטי שני בגודלו. גם בחודו ניצחה התנועה. גם בפורטוגל. גם ביוון. אוניה מצילה מבקרת בארץ. מילטון פרידמן. אזרח אחד מתחיל לרוץ לפתע. נעצר לפתע. שוב רץ. כלום לא קורה. מתכננים בשבילו תרגיל מילואים חדש. אולי זאת המילחמה? כנראה שזאת סתם עווית נוספת של ה"מישר הישן. פירפור אחרון.

יום בי"ח

א"א נכנס לוגג, להחליף את הראי באמבטיה. מ"ש הוא בא לשם לעשות מסגרות לשתי תמונות. של הרצל ושל ז'בוטינסקי. היה יכול להוריד את המסגרות מהתמונות של בן-גוריון וברל, אבל אלה מסגרות מיושנות. הזג מציע מסגרות מודרניות מנירוסטה, האיש אומר לו שישלח חשבון למישר.

הממשלה החדשה בדרך. האם זה ייקח להם יום, או חודש או שנה? אזרח אחד רוצה לעשות סיבוב בעולם. לראות את המזרח התיכון בשידורי-לוויין. לשימוע מרחוק את פיתרון החידון. בינתיים מזג-האוויר נאה והמיסטר איננה מטרידה אותו. דו"ח חנייה ארבעים לירות איננו עדיין סימן לחורבן.

יום גימ"ל

עדיין לומדים שש שעות תורה בשבוע בלבד. עדיין משדרים מורשה רק ביום ג', ו' ושבתי. השבוע לימדו את א"א שיחסי מין מופרזים מביאים לסרטן צוואר הרחם. גם עורלה זה לא שוא הבריאות. המדע בשירות הדת. לעומת זאת לידות מופרזות זה דבר לא רע. בקיצור, להזדיין זה בסדר, כל עוד לא נהנים מזה ונכנסים להריון בזמן. אולי זהו הנחליאלי המבשר על בוא השתיו? אבל אחריו באים שוב סטארסקי והץ' כמיני-הגם והם מרביצים ללא כיסוי ראש. מזג האוויר עדיין דנו נאה.

אזרח אחד היטיב את השערה על הדלת, הציץ מבعد, לוולוויל אם לא מתתן לו איש, שם למטה, ליד הפנצ, חבש את קסדתו והלך לישון. זה מוכרח הרי לבוא מתישהו. אולי הלילה.

עוד מירמור של מרמרי הממורמר

כנגד הפצת הספר. התביעה נידר זה בפני השופט ש. לוונברג. ונמ"צא מוצדקת. צו מניעה הוצא. אותו ספר, ששם מחברו לא הוזכר כלל (אולי התבייש ביצירתו כו משאו). קיבל בזריזות מפתיעה (למרות הלחץ של שבוע הספר הממשמש) מקום בסקירת הספרים של מר סלע בדיעות אחרונות מיום 19.3.76. באותו יום התפרסמה גם כתבה בגודל עמוד במוסף יום ו' של העיתון, הסוקרת את הספר האלמוני.

במהלך הדיון המישפטי בתביר עתנו הוזכר שמו של אדם שלא נכח באולם. כמי שהיתה לו יד ביצירת הספר, ושם זה היה — אורי סלע.

חוטא גם בכתיבתם של כאלה. כך הוא מגיע לעימות הרהגורל עם עצמו. שעה שהוא נאלץ לדווח בר מדורו על הופעת סיפרו החדש. שירי שטות. כמובא להלן:

מי שחקי לטון וצילצוצה
שירי שטות / איך כתי / יצירה
דיק קדור / סגנון כתיב / כתיב
באת כתי.
כתב בקורות האהה בא בכתיבה כלל פנים שהוא מעורב בהוצאה ספר: הלוחות עליו כסדור זה ולכעול בחובת הצניעות. או לעביר עליו בשתיקה ולישאל בחובת הדיווח? וזמה שאין יטוב כעשרה. חתולי כנו לדיווח מצונצם. עובדתייבש: כונס כספי שיריבהלים לגיל הרך. שכרובים בהם מושחקי לטון וצילצוצה. את הפתח אור הכניעת לצירי-האווירם דיק קדור — יתיה עליו לקבל בכיום אחר.

והנה עוד פרט מעניין. שיסכיר את טענת כי באנו בעימות מישר פטי:

בחודש מארס 1976 הופיע בשוק ספר אנונימי ששמו ליקור ראש. הן משמו הן מצורתו. והן מהשיר מוש בפיומן הפתיחה לתוכנית ביקור ראש ניתן היה להסיק, כי טענת, כי ספר זה נכתב על-ידי אנשי התוכנית, שגם אנוכי נמ"צ ינתי ביניהם. אי לכך הוגשה ע"י עורך התוכנית וכותביה. באמצעות רשות השידור, תביעה לצו מניעה

הימור

כל בדיחווה רבין

ליקור ראש / היבאת פטיב צניע ורובליפיהשינומן / 128 עשרה מ' מעניין היה לחקור פסג את הליבויביל של גלי ההוקור הפוליטי העכטמי הכספיל פסח לעת את הפרינה. כאן יפי הצנע רח ימינו אלה. הלל החדש כונס זה נ"צ בספר. ששמו הוא כוכבו פריאמראת ה תוכניתהטלוויזיה הסטוריה הכספיל ה חלוקת. ועל עשרו מתנוססת דמותה של רה ששערוחה ככוסות בסתורן ארץ הפסח לבעין ספל כוסהרו של יציע ראשי. כספר עצמו כונסו מילת אהיה ה כרהמה. הככות בכל הכיוונים. ככל מני רה ובחמה.

האביר זיק (מרמרי הממורמר) וכי גם בתואר "קונקורנט" שהענקתי לו. היתה משום מחמאה שיש בה הגומה. הפסע לא אנסה להעריך מהם החשבונות או ההירחורים ש עלו במוחו של מר סלע. אזכיר רק את הדברים הבאים. שלבד מן הר ההתכתבות הפומבית ביני לבין מר סלע, עשויים לעניין אנשים העוקי בים אחר הנעשה בתחומי יצירתו הספרים, וכן עורכי-העיתונים. ש" האתיקה של עורכי מדוריהם צריי כה להיות יקרה לליבם. ובכן: מר סלע הוא אכן קונ" קירנט למיקצוע. בנוסף לעבודתו כי עורך מדור הספרים החדשים, הוא